

Forfatter: Aakjær, Jeppe

Titel: Stakkels Barn!

Citation: Aakjær, Jeppe: "Stakkels Barn!", i Aakjær, Jeppe: *Artikler og Taler*. - 1919, Gyldendal, 1918-19, s. 85. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-aakjaer04tom-shoot-workid55336/facsimile.pdf>
(tilgået 20. april 2021)

Anvendt udgave: Artikler og Taler. - 1919

sig igjennem den gamle Morlilles Madskab og ikke finder en Krumme.

Af alle nødlidende Stakler her i Verden, er ingen beklagelsesværdigere end slige gamle Kvinder, der er bievne for stive til længere at kunne skure rige Folks Trapper, men som endnu ikke er ældre, end at de udmærket kan føle baade Kulde og Sult.

Hvis jeg var en rig Mand, saa vilde jeg bygge et stort Hus midt i Staden med mange brede aabne Døre til alle Sider, og derhen vilde jeg daglig byde slige gamle Kvinder, der er for stolte til at tigge, men for stive til at skure de riges Trapper.

Og min eneste Belønning skulde være den at sidde bag mit Vindue og se, hvor let en udslidt gammel Kone endnu kunde bære en tung Kurv, hvis Indhold var hendes eget.

STAKKELS BARN!

„*Soc. Dem.*“, 18. Novbr. 1902.

Solen har ikke været fremme hele Dagen. Luften er fuld af Rusk, der sigtes ned over Byen som gennem et Dørslag, strømmer over Tagene, siver ned ad Murene og rinder i uhumske Fløder bort under den vandrendes Fødder. Glædesløse vandrer Folk ad de snavsede Fortove, Mændene med opsørgede Buxer, Kvinderne tankeløst fremvisende Mysterier, som Gud og Mennesker under almindelige Forhold har været enige om at skjule. Droskerne borer sig med en dump Larm igjennem Mudderet; blot ti Favne borte opsluges de af Taagen. De elektriske Sporvogne kommer summende som umaadelige Humlebier; naar de kører forbi en aaben Port, bliver Tonen hul som en Trommes. Vand og Pløse kastes i lange Sprøjt ud til Siden, Kusken staar vagtsom foran som et skjælvende Bundt af Nerver.

Vi er kommen ind paa den store Raadhusplads, da vort Øje fanges af en Menneskeklump, der i et Nu voxer til et Hav. Der maa være noget særligt paa Færde, da Folk gider standse i det Vejr. Vi gaar nærmere. Ringen sprænges,

og ud af Riffen kommer tre Personer: En Politibetjent og en Civil, der begge har fat i Armene af en lille Dreng. Vi ser opmærksomt paa det Barn. Vi har sjældent set noget saa haabløst ulykkeligt. Hans Klæder er lasede og bærer Mærker af, at han fornylig har rullet rundt i Skarnet. Hans Mund er forvredt af Graad. Øjne og Næse svømmer over af Vædske, som han ikke kan tørre bort, da man holder hans Arme. Hans Blik er vendt søvngjængeragtigt opad, som vandrede han fremad i en ond Drøm. Der er en ren unaturlig Villighed i hans Gang; han løfter sine Knæ altfor højt og gjør tre—fire Trin for hvert af Betjentens. Det er, som han vilde sige: Ser I ikke, hvor jeg anstrænger mig for at gjøre eder tilpas; lad saa være at klemme saa haardt om min Arm!

Men Betjenten skrider mægtig frem under sin skrækindjægende Hjälm; hans brede Haand ligger ond og ru omkring Barnets Armbknoedel. Han ser dets Taarer rinde, dets Næse flyde. Han agter det ikke. Hans Haand flyttes ikke og mindsker ikke sit Greb. Saaat skrider han frem med sit Bytte over Stenene, alvorlig som arresterede han en Kongemorder.

Og Barnet løfter Knæerne højere og højere, hikker i Graaden og snuser Næsen ind. Det ser slet ikke paa Mængden. Det véd, at for det er alt Haab ude. Bag det lukkes der for Livet, Verden og Friheden. Foran det aabner sig en høj Port i en graa Mur, bag hvilken det skal møde alt det, som Barn frygter mest: strenge Ansigter med barskt snoede Overskjæg, lidet Mad, men rigelig Hug; Pisk og Rotting.

— „Hvad har han gjort?“ spørger én ligegyldigt, som for at faa noget rigtig interessant at fortælle sin Kone.

„Aa, de siger, han har hugget fra en Bagervogn,“ svarer én med ru Stemme og fortsætter sin Gang.

„Saa vanker der s'gu Klaps!“ svarer den anden afsluttende og slaar med Hovedet i Retning af Betjenten. Stakkeis Barn! Kun ti Aar! Hvilken Række af Ulykker kan Livet endnu ikke have i Gjemme til dig!